

Arrest

**nr. 154 431 van 14 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 22 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 mei 2015 met referentenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SENAVERE, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 september 2014 diende verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van mevrouw B.K. die de Belgische nationaliteit heeft.

1.2. Op 24 maart 2015 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dat is de thans bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.09.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen: 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Volgende documenten worden voorgelegd:

- Rekeninguittreksel van Dexia en Belfius waarin duidelijk wordt dat de Belgische referentiepersoon een ziekteuitkering (mutualiteit De Voorzorg) ontvangt. Uit deze rekeninguittreksels blijkt dat zij een gemiddeld maandelijks inkomen ontvangt van €817,44.*
- Rekeninguittreksel Dexia dd. 17.02.2011, van een spaarrekening. Het is niet duidelijk om wiens spaarrekening het gaat bij gebrek aan de naam van de titularis op het uittreksel.*
- Attest van het Administratie van het Kadaster dd. 1.01.1989 op naam van de Belgische referentiepersoon. Hieruit blijkt dat zij over twee percelen bouwgrond beschikt.*
- Huwelijkscontract*

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden wellicht uit arbeidsongeschiktheidsuitkering bestaat. Arbeidsongeschiktheidsuitkering is per definitie van tijdelijke aard. Van zodra de begunstigde genezen is, mag immers worden aangenomen dat de uitkering niet verder zal worden uitbetaald. Welke bestaansmiddelen de referentiepersoon nadien ter beschikking zal hebben, blijkt niet uit het dossier. Om te kunnen stellen dat de beschikbare bestaansmiddelen van een referentiepersoon stabiel en regelmatig zijn, is het noodzakelijk dat er een minimaal bewijs is dat er in het verleden bestaansmiddelen waren, dat er heden ter beschikking zijn en dient er ook een minimaal toekomstperspectief te zijn. Door de aard van de bestaansmiddelen is dit hier niet het geval. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat de bewezen bestaansmiddelen eveneens ontoereikend zijn. Immers, de referentiepersoon beschikt met die arbeidsongeschiktheidsuitkering niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Het bedrag van de spaarrekening kan daarbij niet in rekening worden gebracht, vooreerst omdat we niet weten wie de houder is van de spaarrekening en bovendien omdat het uittreksel te ver in de tijd teruggaat. Er kan evenmin rekening gehouden worden met een som geld dat betrokkene heeft ontvangen van FOD Financiën dd. 26.11.2014. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Wat betreft het bewijs van eigendom van twee gronden, door het huwelijkscontract in de gemeenschap gebracht, nergens uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon een bijkomend inkomen uit die gronden ontvangt (bvb huurgeld of nakende verkoop van de gronden), vandaar dat deze documenten niet relevant zijn bij de beoordeling van de beschikbare bestaansmiddelen.

Wat betreft de behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid, dient opgemerkt te worden dat in deze 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel de minimum vereiste is alvorens het verblijfsrecht kan worden toegestaan, immers de armoederisicogrens voor 2 personen wordt op 1500 euro geschat en aangenomen mag worden dat de Belgische referentiepersoon voor het ogenblik extra medische kosten heeft.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de

wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij geeft de volgende toelichting:

“In de bestreden beslissing stelt verwerende partij als volgt:

“(…) Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden willicht uit arbeidsongeschiktheidsuitkering bestaat. Arbeidsongeschiktheidsuitkering is per definitie van tijdelijke aard. Van zodra de begunstigde genezen is, mag immers worden aangenomen dat de uitkering niet verder zal worden uitbetaald. Welke bestaansmiddelen de referentiepersoon nadien ter beschikking zal hebben, blijkt niet uit het dossier. Om te kunnen stellen dat de beschikbare bestaansmiddelen van een referentiepersoon stabiel en regelmatig zijn, is het noodzakelijk dat er een minimaal bewijs is dat er in het verleden bestaansmiddelen waren, dat er heden ter beschikking zijn en dient er ook een minimaal toekomstperspectief te zijn. Door de aard van de bestaansmiddelen is dit hier niet het geval.

Bijkomend dient te worden opgemerkt dat de bewezen bestaansmiddelen eveneens ontoereikend zijn. Immers, de referentiepersoon beschikt met die arbeidsongeschiktheidsuitkering niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14§ 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Het bedrag van de spaarrekening kan daarbij niet in rekening worden gebracht, vooreerst omdat we niet weten wie de houder is van de spaarrekening en bovendien omdat het uittreksel te ver in de tijd terug gaat. Er kan evenmin rekening gehouden worden met een som gelde die betrokkene heeft ontvangen van FOD Financiën dd. 26.11.2014. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Wat betreft het bewijs van eigendom van twee gronden, door het huwelijkscontract in de gemeenschap ingebracht, nergens uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon een bijkomend inkomen uit die gronden ontvangt (bvb huurgeld of nakende verkoop van de gronden), vandaar dat deze documenten niet relevant zijn bij de beoordeling van de beschikbare bestaansmiddelen.

Wat betreft de behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42 §1, tweede lid, dient opgemerkt te worden dat in deze 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel de minimumvereiste is alvorens een verblijfsrecht kan worden toegestaan, immers de armoede -risicogrens voor twee personen wordt op 1500 euro geschat en aangenomen mag worden dat de Belgische referentiepersoon voor het ogenblik extra medische kosten heeft.”

Verzoeker wenst eerst en vooral op te merken dat zijn echtgenote inderdaad een arbeidsongeschiktheidsuitkering geniet. Zij is namelijk meer dan 66% arbeidsongeschikt verklaard sedert 27.08.2014, en dit (minstens) tot 31.10.2015. Het past echter niet om te stellen dat het de referentiepersoon aan toekomstperspectief zou ontbreken.

Wanneer zij immers genezen zal zijn, zal zij in de mogelijkheid zijn om haar werk te hervatten. Haar contract met de werkgever werd namelijk door haar arbeidsongeschiktheid geschorst, maar zeker niet verbroken. Wanneer zij in het najaar van 2015 nog steeds niet geschikt zal zijn om haar werk te hervatten, zal zij verder een arbeidsongeschiktheidsuitkering genieten, die eventueel na verloop van tijd vervangen zal worden door een invaliditeitsuitkering.

Aangezien de arbeidsongeschiktheidsuitkering, als vervangingsinkomen, in aanmerking genomen moet worden als inkomst, en de referentiepersoon wel degelijk een toekomstperspectief heeft, zowel in het geval dat zij zal genezen, als wanneer haar ziekte blijft voortduren, kan er door verwerende partij niet gesteld worden dat zij niet over stabiele of regelmatige inkomsten beschikt.

Bovendien houdt verwerende partij vast aan het gegeven dat de Belgische partner van verzoekende partij over 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast zou moeten beschikken. Dergelijke redenering strookt niet met de wet en meer bepaald met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Dit artikel stelt immers dat hij/zij die beschikt over de voormelde 120% van het leefloon, geacht wordt te voldoen aan de voorwaarde om te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Met andere woorden, wanneer de referentie persoon over deze 120% beschikt, moet het verblijf van meer dan drie maanden toegekend worden voor zover ook aan de andere

voorwaarden voldaan is. De wet zegt echter geenszins dat het verblijfsrecht uitgesloten is wanneer de referentiepersoon niet over 120% van het leefloon beschikt.

Opnieuw stelt verwerende partij dat de armoede-risicogrens voor 2 personen op 1500 euro wordt geschat. Nochtans wees Uw Raad er in haar beslissing dd. 02.02.2015 (arrest nr. 137.741 in de zaak RVV 106 728/IX) reeds op dat verwerende partij de verplichting heeft om in concreto te onderzoeken welke bestaansmiddelen de verzoekende partij en haar partner in hun specifieke omstandigheden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Het bedrag dat wordt bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is namelijk een referentiebedrag en geen minimumbedrag waaronder geen gezinshereniging mogelijk is.

Verwerende partij kan dan ook niet geldig stellen dat het "120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel de minimum vereiste is alvorens het verblijfsrecht kan worden toegestaan."

Niet alleen wordt het bedrag van de armoedegrens voor een huishouden bestaande uit twee volwassenen in de behoefteanalyse van verwerende partij gehanteerd als een minimumbedrag waaronder gezinshereniging niet mogelijk is, bovendien ligt dit bedrag ook hoger dan het minimale bedrag waaronder onderdanen van het gastland in aanmerking komen voor gezinshereniging. Ondanks het feit dat Uw Raad exact dezelfde opmerking maakte in het reeds genoemde arrest dd. 02.02.2015, hanteert verwerende partij nu zelfs bedrag dat nog 40,5 euro hoger ligt dan het bedrag dat in de eerste procedure gehanteerd werd.

Het bedrag dat gehanteerd wordt om te bepalen of iemand onder de armoedegrens valt, is beduidend hoger dan het bedrag waarbij sociale bijstand kan worden verkregen, terwijl het de wil is geweest van de wetgever om de bestaansmiddelen te bepalen die nodig zijn om te voorzien in het levensonderhoud zonder een last te worden van de overheid, en niet om te bepalen of de betrokkene onder de armoedegrens valt.

In het geval van verzoeker en zijn partner is het namelijk zo dat zij, hoewel zij strikt genomen onder de armoedegrens vallen, er perfect in slagen om in hun eigen levensonderhoud te voorzien zonder dat zij een beroep moeten doen om sociale bijstandstelsels.

Verzoekende partij gaf namelijk ter gelegenheid van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf, maar ook reeds bij de vorige aanvraag en de procedure voor uw Raad, te kennen dat zij nagenoeg geen eigen kosten te dragen hebben.

De echtgenote van verzoeker ontvangt maandelijks gemiddeld 817,44 euro ten titel van ziekteuitkering. Bovendien krijgt zij maandelijks een vergoeding van 130 euro omdat zij als mantelzorger optreedt voor haar moeder.

De schoonmoeder van verzoeker, die ook een deel van het gezin uitmaakt, ontvangt een maandelijks pensioen van 1203,42 euro. Van de FOD Sociale zekerheid geniet zij nog een bijkomende uitkering van 278,16 euro per maand. Eénmaal per jaar krijgt zij een bedrag van 493,15 euro uitgekeerd ter dekking van haar kosten voor verzorgingsmateriaal.

Verzoeker en zijn echtgenote wonen aldus in bij de moeder van mevrouw. Deze heeft de woning in eigendom, en er dient door verzoeker en zijn echtgenote geen huur betaald te worden. Ook de kosten voor water (+/- 27 euro per maand), gas (86 euro per maand vanaf maart 2015), elektriciteit (44,5 euro per maand vanaf april 2015), en de aansluiting voor internet, telefonie en televisie (+/- 95 euro per maand) worden door de moeder van mevrouw betaald. Tot nu toe kregen zij steeds terugbetalingen van de nutsvoorzieningen. De moeder betaalt ook de autoverzekering, die jaarlijks 1086,92 euro bedraagt. De dagelijkse boodschappen worden grotendeels door de moeder gedaan.

Verzoeker en zijn echtgenote hebben aldus als enige uitgaven hun eigen kledij en schoenen, af en toe medicatie bij de apotheek en belkrediet voor hun gsm wanneer zij niet thuis met de vaste telefoonlijn bellen.

Als appeltje voor de dorst is de echtgenote van verzoeker bovendien houder van een spaarrekening, waar een bedrag van ongeveer 38.000 euro op staat. Zij is bovendien eigenaar van twee percelen bouwgrond die momenteel te koop staan voor een verwachte opbrengst van +/- 312.000 euro.

Tenslotte heeft de partner van verzoeker geen grote medische kosten, zoals verwerende partij zonder enige feitelijke basis aanneemt. Zij lijdt namelijk momenteel aan een depressie, waarvoor zij enkel antidepressiva neemt en gevolgd wordt door haar behandelend arts.

Deze gegevens werden door verzoeker, zoals gezegd, reeds in de loop van de voorafgaande procedures ter kennis gebracht van verwerende partij. Ook nu blijkt uit de bijgebrachte stukken dat verzoeker getracht heeft om verwerende partij een beeld te geven van zijn werkelijke behoeftes, door het uittreksel met betrekking tot de spaarrekening en de bewijzen van eigendom van de gronden bij te brengen. Deze bewijzen worden door verwerende partij echter niet in aanmerking genomen.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij en haar partner, dan voorziet artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

Op 16.03.2015 heeft verwerende partij inderdaad gevraagd om dergelijke bescheiden en inlichtingen over te maken, ten laatste op 25.04.2015. Zonder echter de ontvangst van deze documenten af te wachten, heeft verwerende partij toch reeds de bestreden beslissing genomen op 24.03.2015.

De gemachtigde is aldus in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en op een correcte feitenvinding te baseren. De beslissing tot weigering van verblijf is niet gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag. De materiële motiveringsplicht werd dan ook geschonden in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.”

2.2. De in het geding zijnde wetsbepalingen zijn de artikelen 40ter, tweede lid en 42,§1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40 ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Artikel 42, §1,tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. (...) Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat er een tweetrapsredenering wordt gemaakt. In eerste instantie wordt de arbeidsuitkering niet als stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschouwd. In tweede instantie worden ze ook niet als toereikend beschouwd en in dit verband wordt meegedeeld dat geen behoefteanalyse moet worden gedaan.

2.4. Voor wat betreft de eerste trap in de redenering, blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij van oordeel is: *“Om te kunnen stellen dat de beschikbare bestaansmiddelen van een referentiepersoon stabiel en regelmatig zijn, is het noodzakelijk dat er een minimaal bewijs is dat er in het verleden bestaansmiddelen waren, dat er heden ter beschikking zijn en dient er ook een minimaal toekomstperspectief te zijn. Door de aard van de bestaansmiddelen is dit hier niet het geval.”* Verwerende partij verduidelijkt: *“Arbeidsongeschiktheidsuitkering is per definitie van tijdelijke aard. Van zodra de begunstigde genezen is, mag immers worden aangenomen dat de uitkering niet verder zal worden uitbetaald. Welke bestaansmiddelen de referentiepersoon nadien ter beschikking zal hebben, blijkt niet uit het dossier.”*

2.5. Uit de in punt 2.4. vermelde passage blijkt dat de verwerende partij valt over het gebrek aan toekomstperspectief eenmaal de arbeidsongeschiktheidsuitkering ophoudt. Daargelaten de vraag of in deze een toekomstperspectief kan worden geëist en aangetoond, kan verzoeker worden gevolgd waar hij betoogt: *“Het past echter niet om te stellen dat het de referentiepersoon aan toekomstperspectief zou ontbreken. Wanneer zij immers genezen zal zijn, zal zij in de mogelijkheid zijn om haar werk te hervatten. Haar contract met de werkgever werd namelijk door haar arbeidsongeschiktheid geschorst, maar zeker niet verbroken. Wanneer zij in het najaar van 2015 nog steeds niet geschikt zal zijn om haar werk te hervatten, zal zij verder een arbeidsongeschiktheidsuitkering genieten, die eventueel na verloop van tijd vervangen zal worden door een invaliditeitsuitkering.”* Deze uitleg is aannemelijk en verwerende partij spreekt ze ook niet tegen, aangezien ze in deze nalaat een nota met opmerkingen neer te leggen. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd in zijn betoog dat gelet op dit toekomstperspectief niet zomaar kan worden besloten dat het te dezen niet over stabiele en regelmatige inkomsten gaat.

2.6. Voor wat betreft de tweede trap in de redenering kan in de bestreden beslissing gelezen worden: *“Bijkomend dient te worden opgemerkt dat de bewezen bestaansmiddelen eveneens ontoereikend zijn. Immers, de referentiepersoon beschikt met die arbeidsongeschiktheidsuitkering niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14§ 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.”* In dit verband wordt geen behoefteanalyse gedaan omdat *“in deze 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel de minimum vereiste is alvorens het verblijfsrecht kan worden toegestaan, immers de armoederisicogrens voor 2 personen wordt op 1500 euro geschat en aangenomen mag worden dat de Belgische referentiepersoon voor het ogenblik extra medische kosten heeft.”*

2.7. Uit de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (Parl.St. Kamer, 53 0443/016, p. 34) blijkt dat de hypothese die geïndiceerd wordt door artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin een behoefteanalyse moet worden gemaakt deze is waarbij de bestaansmiddelen stabiel en regelmatig zijn, doch niet ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.571). Van zodra het inkomen van de referentiepersoon lager ligt dan het in artikel 40 ter, tweede lid, eerste streepje, tweede zin van de Vreemdelingenwet vermelde referentiebedrag, zoals in casu, is de overheid verplicht om *“volgens artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, (te) bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”* (cf. Grondwettelijk Hof, 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2). Aangezien blijkt dat de bestaansmiddelen ten onrechte als niet stabiel en regelmatig beschouwd werden, de verwerende partij ze in de bestreden beslissing uitdrukkelijk ook als ontoereikend beschouwt en van oordeel is dat geen behoefteanalyse moet worden gemaakt omdat *“in deze 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel de minimum vereiste is alvorens het verblijfsrecht kan worden toegestaan, immers de armoederisicogrens voor 2 personen wordt op 1500 euro geschat en aangenomen mag worden dat de Belgische referentiepersoon voor het ogenblik extra medische kosten heeft”* schendt de verwerende partij artikel 42, §1, tweede lid juncto artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet. Zoals verzoeker terecht opmerkt met verwijzing naar het bovenvermeld arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 is het bedrag dat in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt vernoemd een referentiebedrag en geen minimumbedrag waaronder geen gezinshereniging mogelijk is. De armoederisicogrens wordt

niet vermeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet noch in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en doet dan ook niet ter zake. Een en ander klemt des te meer gelet op wat kan worden gelezen in het arrest nr. 137.741 van de Raad dat werd gewezen ter gelegenheid van een eerdere vestigingsaanvraag van verzoeker van 13 juli 2012.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA